

Sagen, og det kunde maatte være rimeligt, jeg skal ikke sige Noget derimod. Det Forslag, som da var forelagt, var væsentligt bygget paa andre Principer, end det nuværende Forslag er bygget paa, og det er ogsaa rimeligt; thi omtrent paa samme Tid udkom der en Lov i Sverig, der ordnede de svenske Fiskeriforhold. Denne Lov gik ud paa, at beskytte det stillestaende Fiskeri som jeg vil kalde det, Fiskeri med staaende Redstaber, idet en stor Del af Havets Ryster, ja, vel i Grunden alle Ryster i Sverig, tilhøre Grundeierne indtil en vis Afstand fra Land, og deraf følger, at disse Blande bleve fredede for de mere opfiskende Redstaber, hvorved Englen fredes. Det samme Princip fulgte man i 1867 hos os. Jeg skal ikke forsvare Principet, men det beviser, at andre Lande have erkendt, at man maatte gjøre Noget i denne Retning, for at ikke de mere opfiskende Redstaber skulde ødelægge de staaende og mindre Fiskeredstaber, med andre Ord, at Kapitalen ikke skulde rydde de fattige Fiskere til Side (Berg: Det er det, de gjør!) Ja netop, det er det, de gjør, deri har det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) Ret. Det er utvivlsomt, at det er Kapitalens Magt, der udrydder de fattige Fiskere, det kan man let bevise med Tal. Det er altsaa Meningen med den svenske Lovgivning, og det uagtet de svenske Farvande ikke trænge til Beskyttelse i samme Grad som de danske paa Grund af, at en hel Del af Fiskevandene have Bund med Sten og Klippe, der kan beskytte sig selv. Jeg fremdrager dette for at vise, at andre Lande have for lang Tid siden taget Forbehold imod Principet om, at man kan fiske saaledes, som man finder for godt, men derimod at bevare Fiskebestanden for Efterkommene og de fattige Fiskere. Her i Danmark, som jagt, naaede vi ikke at faae indført det Princip, som de havde i Sverig, men nedsatte en stor Kommission, som det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Veth) saa tidt har anket over. Men hvem der kjender Noget til den, veed, at det baade var Videnskabsmænd og Mænd, som boede paa de Steder, hvor de dygtige Fiskere boede, ligesom der ogsaa var Fiskere iblandt. Man kan nu sige, hvad man vil om denne Kommission, det kan være, at den gik for vidt i sine Fredningsbestemmelser, det er jeg enig i, det ses ogsaa af de Vædringsforslag, som jeg og flere Medlemmer i sin Tid have stillet til tidligere Regjeringsforslag, der har været udarbejdet efter denne; men det kan ikke nægtes, at den med stor Dygtighed har undersøgt Fiskeriet i Danmark, og den forelagde for Rigsdagen en fortrinlig udarbejdet

Statistik, hvorefter man kunde se, hvorledes der fiskeles paa hvert Sted, med hvilke Redstaber der blev fisket, hvormange Fisk og hvilket Udbytte, det gav. Jeg tror, at disse Oplysninger kan man bedre bygge paa, da de ere komne frem paa en rolig Maade, idet man har henvendt sig til Fiskere rundt omkring i Landet og spurgt dem, hvorledes de fiske, og de Klager, der ere fremkomne, kan man tage Hensyn til. Derimod tillægger jeg ikke de Udtalelser megen Vægt, der ere fremkomne ved, at enkelte Mænd har ladet Adresser sende omkring med trykt Foredrag til at samle Underskrifter paa. Det er virkelig en Sag, som vi, der have arbejdet paa den, kjende; vi vide, hvorledes Adressen har været affattet, og vi have set de Foredrag, der have været sendte omkring. (Udfrydelse). Ja, selvfølgelig har Kommissionen ogsaa sendt Forespørgsler til Kommuneraadene om at skaffe Oplysninger gennem Fiskerne, hvorledes de fiske, men det er ingen Agitation; det er gjort for at indhente Oplysninger, som vi næppe kunde faae paa anden Maade. Nok er det, uagtet denne Kommissions Arbejder have foreligget her og i det andet Thing, itaa vi i Dag lige fjernt fra dette Spørgsmaals Løsning. At gjøre Noget for Havneanlæg er den første Betingelse for et rationelt Fiskeri, og for det Andet maa man ordne Fiskeriforholdene herhjemme saaledes, at vi kunne bevare Fiskerbefolkningen. Jeg har set i Pressen efter min Opfattelse ganske uberettigede Behreidelser imod vor Fiskerbefolkning herhjemme, man har sagt, at den ikke var særlig udholdende, og at den ikke vilde have det svære Arbejde ved at færdes paa Søen. Nei, mine Herre, det er ikke Grunden. Jeg vil sige, at for vor Fiskerbefolkning herhjemme er det egentlig flogt, at den ikke gaar tilhøs; thi Sagen staar for Diebliffet saaledes, at det Fiskeri, som den ældre, fattige Mand skal bruge, bliver ødelagt af de unge Mænd, som ere stærke nok til at færdes paa Søen om Natten. Det er saaledes, at Baadfiskeriet drives om Natten, og det er et anstrængende Arbejde. Enhver, der kjender Noget til dette Baadfiskeri, veed det. Det Fiskeri, der foregaar paa Søen, er det, som de fattige og ældre Mænd ikke kan hengive sig til, men til det lettere med staaende og billige Redstaber, men dette ødelægges, og det er kun visse Ar, man kan holde ud at færdes paa Søen. Fiskerne have den Opfattelse, og jeg siger den er rigtig, de vide, at det kun er kort Tid, de kunne færdes paa Søen ved Fiskeriet, de vide, at kunde de ikke tjene Noget i den Tid, ere de henviste til Fattiggården. Det svenske Folk og de fleste Folk i Lande omkring i Europa have sørget